

ADRES:
ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:

1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:

dni powszednie
7.00, 17.00
Niedziele i święta
8.00, 10.30, 12.00, 17.00
święta „zniesione”
7.00, 9.00, 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**

pon.- pt.; 7.30 - 16.30
w kaplicy Św. Franciszka

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**

I piątek; 15.00-17.00
piątki; 16.00-17.00
i przed Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

- **NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY**
środa; godz. 17.00

- **DO MIŁOSIĘDZIA
BOŻEGO**
pon.- pt.; godz.15.00

- **DO NIEPOKALANEGO
SERCA NMP**
I sobota m-ca; godz. 6.30

- **DO ŚW. FRANCISZKA
Z ASYŻU**
II sobota m-ca; godz. 6.30

- **KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWIJ**
16 dzień m-ca; godz.17.00

- **KU CZCI ŚW. o. PIO**
23 dzień m-ca; godz. 17.00

- **GODZINA ŚWIĘTA**
I Czwartek m-ca; godz.
21.00

**MSZA ŚW. Z
MODLTWĄ
O UZDROWIENIE**
ostatni piątek m-ca;
godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA**

15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel. (0-89) 645 39 60

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
Proboszczem.

NABOŻEŃSTWA MAJOWE

- **LUBAWA – 16.30**
(od poniedziałku do soboty w kościele; w niedzielę przy figurze Matki Bożej)
- **MORTĘGI – 17.00**
(od poniedziałku do niedzieli w kościele)
- **TUSZEWO – 19.00**
(od poniedziałku do niedzieli przy figurze Pana Jezusa)

RUCHY I STOWARZYSZENIA:

1. SŁUŻBA LITURGICZNA

- wtorek godz. 18.00

2. SCHOLA PARAFIALNA

**3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM**

**4. GRUPA MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”**

- piątek godz. 19.00

**5. WSPÓLNOTA ŻYWEGO
RÓŻAŃCA**

Lubawa, Tuszewo
i Fijewo - pierwszy wtorek
m-ca po Mszy Św. o godz.
17.00;

Mortęgi - ostatni czwartek
m-ca po Mszy Św.
o godz. 18.00

6. RODZINY NAZARETAŃSKIE

- środa po Mszy Św.
o godz. 17.00

**7. FRAŃCISZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH**

-druga sobota m-ca

W NASZEJ WSPÓLNOCIE PARAFIALNEJ

1. CHRZTY

Odbywają się w ostatnią sobotę miesiąca na Mszy
Św. o godz.17.00.

Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz
zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i
praktykujący.

Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby
bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

1. Miłosz Kowalkowski – 18 IV
2. Antoni Jarząbek – 22 IV
3. Kacper Klimek – 23 IV
4. Aleksander Stachewicz – 24 IV
5. Franciszek Stachewicz – 24 IV
6. Natalia Konarzewska – 24 IV

2. POGRZEBY

1. Radosław Kowacz – 11 IV
2. Henryk Adam Kłowski – 20 IV

**Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne
spoczywanie**

Głos Św. Jana Chrzciciela – Pismo parafialne redaguje zespół pod kierownictwem ks. Proboszcza
(tel. 507 143 682).

Parafia Św. Jana Chrzciciela i Św. Michała Archanioła 14 -260 Lubawa ul. Kupnera 22
konto bankowe: Bank Spółdzielczy w Lubawie 55 8832 0001 1001 0000 2987 0001

GŁOS NR 166 MAJ 2022

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I ŚW. MICHAŁA
ARCHANIOŁA

14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Fot.: parafijaszczyna.pl

POKOCHAJ MATKĘ NIEPOKALANĄ

O Maryjo, bez grzechu
poczęta, módl się za nami.
Z wiosennej trawy
pobieraj zapach, rozbłysk
uśmiechu z twarzy mej
matki. Weź z piękna jezior
przejrzystych głębie,
milczącą skargę łamanych
kwiatów, mojego serca
rytm nienazwany. Klamrą
modlitwy treści te połącz i
swojej duszy pięknem
najczystszym. I pociesz
ludzi pięknem i prawdą,
swym sercem. Na błękitach
zarys Twej postaci, Maryjo.
Najpierw kontur: pomysł
Boga. Wnętrze: łaska, a z
nią Słowo. Całość: Matka
Życia, rosa wzrostów, Pani.
Pieśnią życia pochwalona,
tęczą nieba, która świecisz
Bogiem. Wszystkie w sobie
skupiasz blaski, wszystkie
obejmujesz serca, Ty,
najlepsza, dusz tulenie,
przed wiekami pomyślana,
piękna, witaj o
NIEPOKALANA

MISJE ŚWIĘTE I NAWIEDZENIE OBRAZU ŚWIĘTEJ RODZINY

Siostry i Bracia. Tegoroczny miesiąc maj, oprócz ważnych dla naszego uświęcenia Nabożeństw Majowych niesie dla nas wiele dodatkowych, ważnych wydarzeń. 16 maja, w Święto Św. Andrzeja Boboli – Patrona Polski, rozpocznie się w naszej parafii peregrynacja kopii cudownego obrazu Świętej Rodziny. Od zeszłego roku peregrynuje on po naszej toruńskiej diecezji, od parafii do parafii. Znany on jest nam bardziej pod nazwą obrazu Św. Józefa Kaliskiego, z sanktuarium w Kaliszu. Choć tak jest on czczony i kojarzony, to jednak widnieje na nim Święta Rodzina: Pan Jezus, Matka Najświętsza i wspomniany Święty Józef. Z obrazem tym, z osobą Św. Józefa związana jest niezwykła historia. Kapłani, którzy przebywali w niemieckim obozie koncentracyjnym w Dachau, na wieść o tym, że Niemcy świadomi zbliżającego się końca II wojny światowej i swojej przegranej postanowili zgładzić wszystkich osadzonych w obozie, rozpoczęli modlitwę do Św. Józefa o uratowanie życia wszystkich znajdujących się tam ludzi. Modlitwa kapłanów w Dachau została wysłuchana. Niemcy nie zdążyli zrealizować swoich planów.

W obliczu trudnej sytuacji w świecie odbieramy wspomnianą peregrynację obrazu jako dar Boży i czas łaski; czas, w którym będziemy mogli zawierzyć się Świętej Rodzinie.

Aby do tego wydarzenia dobrze się przygotować, w niedzielę 8 maja rozpoczniemy Misje Święte, które potrwać do czwartku 12 maja. Słowo Boże głosić będzie nam, znany z rekolekcji wielkopostnych, o. Piotr Paradowski OFM Conv. Zapraszam i zachęcam Wszystkich do gorliwego skorzystania z tych dni darowania nam przez Pana Jego łaski.

ks. Marcin Staniszewski, proboszcz

PAPIESKIE INTENCJE APOSTOLSTWA MODLITWY

**Aby młodzi ludzie wezwani do pełni życia, odkryli Maryjny styl
życia, który prowadzi do zasłuchania, głębokiego rozeznania,
odwagi, wiary i oddania służbie.**

**ADORACJA Najświętszego Sakramentu w kaplicy św. Franciszka
poniedziałek – piątek, 7.30 - 16.30**

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ**

LITURGIA SŁOWA

01 V - 3 Niedziela Wielkanocy, Niedziela Biblijna Dz 5,27b-32.40b-4; Ps 30; Ap 5,11-14; J 21,1-19

02 V - poniedziałek, św. Atanazego, Dzień Flagi RP Dz 6,8-15; Ps 119; J 6,22-29

03 V - wtorek, NMP Królowej Polski, Głównej Patronki Polski, uroczystość, 229. rocznica uchwalenia Konstytucji Trzeciego Maja Ap 11, 19a; 12, 1.3-6a.10ab; Jdt 13; Kol 1,12-16; J 19,25-27

06 V - piątek, świętych apostołów Filipa i Jakuba, święto 1 Kor 15,1-8; Ps 19; J 14,6-14

08 V - 4 Niedziela Wielkanocy, Niedziela Dobrego Pasterza Dz 13,14.43-52; Ps 100; Ap 7,9.14b-17; J 10,27-30

09 V - poniedziałek, św. Stanisława biskupa i męczennika, głównego Patrona Polski Dz 20,17-18a.28-32.36; Ps 100; Rz 8,31b-39; J 10,11-16

13 V - piątek, NMP z Fatimy Dz 13,26-33; Ps 2; J 14,1-6

14 V - sobota, św. Macieja, apostoła, święto Dz 1,15-17.20-26; Ps 113; J 15,9-17

15 V - 5 Niedziela Wielkanocy Dz 14,21b-27; Ps 145; Ap 21,1-5a; J 13,31-33a.34-35

16 V - poniedziałek, św. Andrzeja Boboli, prezbitera i męczennika patrona Polski, święto Ap 12,10-12a; Ps 34; 1 Kor 1,10-13.17-18; J 17,20-26

22 V - 6 Niedziela Wielkanocy Dz 15,1-2.22-29; Ps 67; Ap 21,10-14.21-23; J 14,23-29

24 V - wtorek, NMP Wspomożycielki Wiernych Dz 16,22-34; Ps 138; J 16,5-11

26 V - czwartek, Dzień Matki Dz 18,1-8; Ps 98; J 16,16-20

29 V - Niedziela Wniebowstąpienia Pańskiego, uroczystość Dz 1,1-11; Ps 47; Ef 1,17-23; Łk 24,46-53

31 V - wtorek, Nawiedzenie NMP, święto So 3,14-18; (Rz 12,9-16b); Iz 12; Łk 1,39-56

SŁOWO NA NIEDZIELĘ

/komentarz - o. M. Legan OSPPE/

01 V – WZÓR DZIAŁANIA JEZUSA. Ewangelia, którą dziś odczytujemy, pozwala nam lepiej zrozumieć pewien wzór działania Jezusa, znany nam już z Jego wcześniejszego kontaktu z ludźmi, ale w spotkaniu z Piotrem najbardziej czytelny. Jezus działa następująco: objawia siebie, następnie karmi i proponuje relację miłości. Dynamika ewangelicznego tekstu pokazuje te kroki: po pierwsze, stanąę na brzegu jeziora, po drugie, nakarmił w obfitości rybami, po trzecie, zapytał o miłość. Ten wzór działania pozwala uwierzyć, że rzeczywiście Jezus jako jedyny rozumie człowieka na wskroś, rozumie go doskonale, do końca, w całej głębi. Rzeczywiście, nie da się zrozumieć człowieka bez Chrystusa, który nieustannie odpowiada na trzy największe pragnienia człowieka: głód Boga, głód fizyczny, głód miłości. Ostatnim aktem jest posłanie: Pójdź za Mną. Tak wypełnia się los człowieka. **Panie Jezu Chryste, proszę nakarm mnie swoją świętą obecnością,**

pokarmem z Twej ręki i swoją miłością. Ty żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

08 V - TOŻSAMOŚĆ CHRZEŚCIJAŃSKA.

Słowa Ewangelii dzisiaj mają bardzo konkretny kontekst. Jezus wypowiedział je w portyku Salomona, w świątyni jerozolimskiej, w bardzo szczególnym czasie, podczas święta poświęcenia świątyni. Był to moment, w którym otaczający Go Żydzi bardzo wyraźnie zażądali aby ujawnił prawdę o sobie, aby wyznał, że jest Mesjaszem. W odpowiedzi usłyszeli te niezwykle słowa, w których mieli odkryć, że powołanie mesjańskie dla Jezusa oznacza wejście w żywą relację z każdym człowiekiem. „Moje owce są Mi posłuszne. Ja je znam”. Wyraźnie widać tu dynamikę dialogu, dwustronną relację, zaangażowanie. Pasterz zna owce, a one są mu posłuszne. Jest to relacja miłości, zaufania i wrażliwości na siebie. Dla Jezusa misja mesjańska oznacza zapewnienie każdemu człowiekowi owego bezpieczeństwa, które jest tożsamością chrześcijańska. **Panie Jezu Chryste, bardzo uspokaja mnie to, zapewnienie, że nikt mnie nie wyrwie z Twojej ręki. Trzymaj mnie mocno, nawet gdy się wyrrywam. Ty żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.**

15 V - FUNDAMENT LUDZKIEJ MIŁOŚCI. Dzisiejszy świat lubi wołać: „Love is love”. Miłość to miłość. Rzeczywiście dla współczesnych ludzi miłość pozostaje wartością, straciła jednak swój najgłębszy sens. Można powiedzieć nawet, że słowo „miłość” zmieniło znaczenie. To. Co znaczyło najwznioślejsze z uczuć, najpiękniejszą decyzję, pragnienie szczęścia drugiej osoby, ofiarowanie siebie dla dobra innych, wszystko, co najwierniejsze i najczystsze, nagle zastąpione zostało treściami banalnymi: pożądaniem, chwiejnymi emocjami. Jedyna nadzieja w Jezusie, który nieustannie przypomina nam prawdziwy sens miłości mówiąc: „, jak Ja was umiłowałem, tak wy macie miłować”. Oto fundament. Oto właściwa miara miłości-miłość Jezusa, oddająca samego siebie, gotowa na śmierć. Miłość, aby była prawdziwa, musi mieć to pełne Boskie znaczenie. **Panie Jezu Chryste, tak często wołam o miłość, zapominając, że Ty jesteś jej najpełniejszym uosobieniem, że Ty jesteś miłością. Od dziś pragnę wołać tylko do Ciebie. Ty żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.**

22 V [...]. Dziś Ewangelia ujawnia nam zupełnie nową perspektywę. Nowe, piękne i rewolucyjne powołanie człowieka: Oto, możemy stać się domem Boga; miejscem, w którym zamieszka [przez łaskę – przyp. red.] [...] „Ojciec umiłuje go. Przyjdziemy do niego i będziemy u niego mieszkać” . [...] **Panie Jezu Chryste, oto otwieram przed Tobą drzwi mojego skromnego mieszkania.**

Zamieszkaż ze mną, pragnę zachować twoją naukę. Naukę o miłości. Ty żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

29 V - SPOTKANIE NA MODLITWIE. Opowieść o Wniebowstąpieniu kończy się niezwykłym stwierdzeniem: „Przebywali ciągle w świątyni i wielbili Boga”. Widać wyraźnie, że dla apostołów odejście Jezusa Chrystusa do nieba nie tylko nie stanowiło zerwania z Nim kontaktu, lecz jeszcze pogłębiło go. Uznali, że jest on wciąż możliwy, jeśli oddadzą się modlitwie. Ten, do którego zwracali się bezpośrednio, patrząc Mu w oczy, słuchając Jego głosu, Ten sam był dla nich równie dostępny i bliski, gdy podejmowali modlitwę w świątyni. Możemy uczyć się od apostołów tej pewności, że kontakt z Bogiem jest teraz jeszcze głębszy niż wtedy, gdy niewielka garstka ludzi mogła towarzyszyć Mu w Jego ziemskiej wędrówce. Wniebowstąpienie nie zmieniło nic w relacji między Bogiem a człowiekiem. Choć chcielibyśmy mieć Boga na wyciągnięcie ręki, to jednak wierzymy mocno, że w duchu możemy przenieść się z naszych ziemskich świątyni do niebiańskiego Jeruzalem, w którym na nas czeka. To stać się może tylko w Kościele, tylko przez posługę Kościoła, tylko w duchu Kościoła. **Panie Jezu Chryste, wychodzę dziś poza miasto mojej codzienności, poza obszar moich zwyczajnych spraw, by spojrzeć w niebo i nawiązać na nowo relację głęboką z Toba. Ty żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.**

KATECHEZA

ŚW. JANA PAWŁA II

ODZYSKANE W ZMARTWYCHWSTANIU CIAŁO LUDZKIE. „Gdy powstaną z martwych, nie będą się ani żenić, ani za mąż wychodzić”(Mk 20-25). Stwierdziwszy w rozmowie z saduceuszami że zmartwychwstanie odpowiada mocy Boga Żywego, Chrystus wypowiada owe słowa, które posiadają kluczowe znaczenie dla teologii ciała. Wszyscy trzej synoptycy podają tę samą wypowiedź, z tym, że wersja Łukasza różni się w pewnych szczegółach od wersji Mateusza i Marka. Zasadnicze dla wszystkich jest stwierdzenie, iż w przyszłym zmartwychwstaniu ludzie, odzyskując swoje ciała w pełni doskonałości właściwej dla Bożego obrazu i podobieństwa, odzyskując te ciała jako męskie i kobiece, - „ nie

będą się ani żenić, ani za mąż wychodzić”. Łukasz 20, 34-35 wyraża to samo w słowach następujących: „ Dzieci tego świata żenią się i za mąż wychodzą. Lecz ci, którzy uznani zostaną za godnych udziału w świecie przyszłym i powstaną z martwych, ani się żenić nie będą, ani za mąż wychodzić. Jak widać z tych samych słów, małżeństwo, owa jedność, w której jak mówi Księga Rodzaju „mężczyzna i kobieta łączą się ze sobą tak ściśle, że stają się dla siebie jednym ciałem - jedność, która jest udziałem człowieka od początku - należy wyłącznie do tego świata. Małżeństwo i prokreacja nie stanowią natomiast eschatologicznej przyszłości człowieka. W zmartwychwstaniu tracą one niejako swą rację bytu. Ów przyszły świat , o jakim mówi Łukasz, oznacza ostateczne spełnienie rodzaju ludzkiego, zamknięcie ilościowe kręgu istot stworzonych na obraz i podobieństwo w tym celu, aby mnożąc się przez małżeńską „jedność w ciele” mężczyzn i kobiet, czynić sobie ziemię poddaną. Ów przyszły świat nie jest światem ziemi, ale światem Boga, który ma go wypełnić bez reszty, ma stać się wszystkim we wszystkich (1 Kor 15,28). Równocześnie zaś ów przyszły świat, który wedle objawienia jest królestwem Boga, jest także ostateczną i wieczną ojczyzną człowieka, jest domem Ojca (J 14,2). Ów przyszły świat, jako nowa ojczyzna człowieka, z tego świata terażniejszego doczesnego, który jest poddany śmierci, czyli zniszczeniu ciała („w proch się obrócisz” Rdz3,19), wyłania się ostatecznie przez zmartwychwstanie. Zmartwychwstanie, według słów Chrystusa zapisanych u synoptyków, oznacza nie tylko odzyskanie ciała i odbudowanie integralnego życia ludzkiego poprzez jedność ciała z duszą, oznacza także jego nowy zupełnie stan. Potwierdzenie tego zupełnie nowego stanu ciała znajdujemy w zmartwychwstaniu Chrystusa. (por Rz 3,6-11), Słowa zapisane przez synoptyków (Mt 22,30; Mk 12,25; Łk 20,34-35) powrócą wówczas (to jest po fakcie zmartwychwstania Chrystusa) do wszystkich, którzy ich słuchali, z nową mocą dowodową, a równocześnie nabiorą charakteru przekonywującej obietnicy. Jednakże zatrzymujemy się przy tych słowach na etapie „przed paschalnym” biorąc na razie za podstawę tę tylko sytuację, w jakiej zostały wypowiedziane. Nie ulega wątpliwości, że już w tej odpowiedzi udzielonej saduceuszom Chrystus odsłania nowy stan ciała ludzkiego w zmartwychwstaniu - a czyni to właśnie

przez odniesienie i porównanie do tego stanu, który był udziałem człowieka „od początku”. Słowa „ Nie będą się ani żenić, ani za mąż wychodzić” zdają się świadczyć równocześnie o tym, że owe odzyskane i zarazem odnowione w zmartwychwstaniu ciała ludzkie zachowają swoją właściwość męską lub kobiecą - a równocześnie sam sens bycia co do ciała mężczyzną i kobietą zostanie w tym przyszłym świecie ukonstytuowany i uświadomiony inaczej, aniżeli to było od początku oraz w całym wymiarze ziemskiej historii człowieka. Słowa z Księgi Rodzaju „Mężczyzna opuszcza swego ojca i matkę swoją i łączy się ze swą żoną tak ściśle , że stają się jednym ciałem” (2,24), ukonstytuowały od początku ten sens bycia co do ciała mężczyzną i kobietą, który słusznie należy określić jako małżeński i zarazem jako prokreacyjny, oraz rodzicielski biorąc pod uwagę błogostawieństwo płodności dołączone przez Boga (Elohim) do stworzenia człowieka mężczyzną i kobietą. Słowa Chrystusa wypowiedziane na temat zmartwychwstania każą nam wnosić, iż ów sens męskości i kobiecości – sens bycia co do ciała mężczyzną i kobietą –zostanie w świecie przyszłym wraz ze zmartwychwstaniem ciała ukonstytuowany na nowo. Czy możemy na ten temat powiedzieć coś bardziej szczegółowego? Owszem. Słowa Chrystusa zapisane przez synoptyków, uprawniają nas do tego.

Czytamy bowiem, że ci, „którzy zostaną uznani za godnych udziału w świecie przyszłymi w powstaniu z martwych (...) nie mogą umrzeć, gdyż są równi aniołom i są dziećmi Bożymi, będąc uczestnikami zmartwychwstania”. (Mateusz i Marek podają tylko, że będą jak aniołowie w niebie). Wypowiedź ta pozwala wnioskować przede wszystkim o innym, niż w życiu ziemskim uduchowieniu człowieka. Oczywiście, że nie chodzi tutaj o przeobrażenie jego natury w anielską, czyli czysto duchową. Kontekst wskazuje wyraźnie na to, że zachowa on w tym przyszłym świecie swoją własną ludzką naturę duchowo-cieleśną. Gdyby miało być inaczej, nie byłoby sensu mówić o zmartwychwstaniu. Zmartwychwstanie oznacza przywrócenie do życia prawdziwego ciała ludzkiego, które w doczesności zostało poddane śmierci. Z pewnością więc chodzi w owym wyrażeniu z Łukasza 20,36, (a także z Mateusza oraz Marka) o naturę ludzką, czyli duchowo-cieleśną. A porównanie do istot niebieskich nie jest w Biblii nowością. Wszak już choćby Psalm 8 sławiąc człowieka jako dzieło Stwórcy mówi: „uczyniłeś go niewiele mniejszym od aniołów”. Należy wnosić, że w zmartwychwstaniu podobieństwo stanie się jeszcze większe nie poprzez odcieleśnienie człowieka, ale poprzez inny rodzaj (stopień) uduchowienia jego

cieleśnej natury - można by też powiedzieć poprzez inny „układ sił” wewnątrz człowieka. Zmartwychwstanie oznacz nowe poddanie ciała duchowi. Zanim powiemy coś więcej na ten temat, wypada przypomnieć, że prawda o zmartwychwstaniu posiadała kluczowe znaczenie dla ukształtowania całej teologicznej antropologii tak dalece, że można ją nawet rozumieć jako „antropologię zmartwychwstania”. Refleksja nad zmartwychwstaniem zaważyła na tym, że Tomasz z Akwinu w swojej metafizycznej a równocześnie teologicznej antropologii opuścił koncepcję filozoficzną Platona, na temat stosunku duszy do ciała, a przyczynił się do koncepcji Arystotelesa. Zmartwychwstanie świadczy o tym, że ciało nie jest w całokształcie złożonego bytu ludzkiego doraźnie tylko i czasowo dołączone do duszy, (jakby jej ziemskie więzienie, jak mniemał Platon), ale że wraz z duszą stanowi o jedności i integralności bytu ludzkiego. Tak właśnie w odróżnieniu od Platona uczył Arystoteles. Jeżeli św. Tomasz zaakceptował w swej antropologii jego koncepcję, to właśnie z uwagi na prawdę o zmartwychwstaniu. Prawda o zmartwychwstaniu wyraźnie przemawia za tym, że eschatologicznej doskonałości oraz szczęśliwości człowieka nie można pojmować jako stanu samej duszy oderwanej (po platońsku wyzwolonej) od ciała - natomiast należy go pojmować jako stan człowieka ostatecznie i doskonale zintegrowanego poprzez takie zjednoczenie duszy z ciałem, które tę właśnie doskonałą integralność definitywnie warunkuje i zabezpiecza. Przerwijmy w tym miejscu naszą refleksję nad słowami, jakie Chrystus wypowiedział o przyszłym zmartwychwstaniu. Wielkie bogactwo treści zawarte w tych słowach każe nam do nich powrócić.

MÓWIĄ WIELCY

Maryja stała się nam niebem niosącym Boga, który do Niej zstąpił i w Niej zamieszkał

/św. Efrem Syryjczyk/.

DROGIE MAMY!

W dniu Waszego Święta, które przypada 26 maja, życzymy Wam ciągłego napełniania się Bożą miłością. To Was powołał Stwórca, byście tę miłość przekazywały swoim najbliższym. Czerpcie ją zatem od Tego, który sam jest Miłością. Niech opieka najlepszej Matki - Maryi wspiera Was w przeżywaniu najpiękniejszego powołania, napełniając serca pokojem i radością, a twarze uśmiechem.